

ה"ת 26306/05/17 - מיכאל אורלוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 26306-05-17 אורלוב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקש	מיכאל אורלוב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר שעניינה החזרת תפוסים.

קורות ההליך וטיעוני הצדדים

המבקש עותר לעיון מחודש בהחלטת כב' השופט מיכלס מיום 22.6.17, כמו גם להורות למשיבה להשיב לחזקתו סך 238,440 ₪ (להלן: "הכספים"), אשר נתפסו מידי ביום 30.4.17.

אין חולק כי הכספים נתפסו מידי המבקש אגב חיפוש שנערך ברכבו, במהלכו נתפס גם סם, בכמות זניחה. ביום 14.5.17 הגיש המבקש בקשה להשבת הכספים לידי. בתום דיון קבע כב' השופט מיכלס, בין היתר, כי קיים חשד סביר לפיו מקור הכספים בעבירה, שאיננה מתחום הסמים או התעבורה. עוד צוין כי המבקש מסר גרסה בחקירתו לפיה מקור הכסף לגיטימי, אך המדובר בגרסה כבושה, לאחר שבחקירתו הראשונה שמר על שתיקה. בשים לב לאמור ולפעולות חקירה שהתבקשו, נדחתה הבקשה.

המבקש ערר על החלטה זו (ע"ח 55197-06-17). ביום 9.7.17 דחה בית המשפט המחוזי-מרכז (כב' השופט ד"ר קובו) את הערר. ערכאת הערר מצאה כי קיים חשד סביר לביצוע עבירה מכוח סע' 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "החוק") וכי לא נפל פגם בקביעות כב' השופט מיכלס. עם זאת, על מנת לאפשר פיקוח שיפוטי על החקירה, נקבע כי המבקש-העורר יהא רשאי להגיש בקשה לעיון חוזר בחלוף 60 יום.

המותבים שדנו בבקשה ובערר נסמכו על דו"חות סודיים וחומרי חקירה אשר הוצגו ע"י המשיבה, במעמד צד אחד.

מכאן הבקשה שבפני, אשר הוגשה ביום 1.11.17.

הן בבקשה והן בדיון שהתקיים בפניי, ציין ב"כ המבקש, בין היתר, כי מניין 60 הימים חלף ביום 9.9.17; כי המשיבה חדלה בכך שלא פנתה לבית המשפט בבקשה להאריך את המועד להארכת התפוסים; כי המבקש לא עומת עם כל חשד קונקרטי וכי הכספים מוחזקים ע"י המשיבה שלא כדין. הסניגור הוסיף והפנה לפסיקה המלמדת לשיטתו כי הדין עימו. בין היתר הפנה לכך כי על המשיבה להראות כי המבקש ביצע לכאורה עבירה מכוח סע' 3(ב) לחוק.

המשיבה, מנגד, עותרת לדחיית הבקשה. באשר לאי הגשת בקשה מטעמה להארכת תוקף ההחזקה בכספים, נטען כי המדובר בשגגה שבתום לב, באשר נציגת המשיבה ספרה מנינים של 180 ימים מיום מתן החלטתו של כב' השופט מיכלס (-22.6.17). לגופה של בקשה, נמנעה המשיבה מלפרט מענה והפנתה בעניין זה לדו"ח סודי ולחומר החקירה. עם זאת הבהירה כי החקירה התפתחה, כי התיק מלווה ע"י הפרקליטות וכי לטעמה של היחידה החוקרת קיים גם בעת הזו חשד סביר המצדיק את דחיית בקשת המבקש.

דין והכרעה

תחילה לעניין מחדלה הנטען של המשיבה.

הזכויות המתנגשות העומדות בבסיס הדיון הן זכות הקניין של הפרט, לעומת האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות, גילוי עבירות והעמדת העבריין לדין. בנוסף יש לבחון האם מדובר בהחזקה שנועדה לתכלית ראויה, והאם הפגיעה בבעל הקניין אינה במידה העולה על הנדרש.

מושכלות ראשונים הם, כי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי קובע, כי אם המשטרה מעוניינת להמשיך ולהחזיק בחפץ שנתפס, עליה להגיש בקשה להארכת החזקה בחפץ וזאת עד שישה חודשים מיום התפיסה. ניתן להאריך את תקופת התפיסה גם אם הוגשה הבקשה לאחר חלוף תקופה זו, תוך איזון בין זכות הפרט לקניינו לבין האינטרס הציבורי [בש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(2), 464]. עוד נפסק, כי ההחלטה בעניין **עובדיה** לא שינתה את ההלכה שנקבעה בבג"ץ 2393/91 **פרידנברג נ' שופטת השלום בתל-אביב**, פ"ד מה(4) 490, בעניין השאלה האם ניתן להאריך את המועד אף אם הוגשה הבקשה לאחר חלוף התקופה [ראו: בש"פ 4971/08 **וייסמן נ' מדינת ישראל**, תק-על 2008(4), 1542].

משכך, מחדלה של המדינה באי הגשת בקשה במועד מהווה שיקול שיש לקחתו בחשבון, אך אין בו כשלעצמו כדי לשלול את סמכותו של בית המשפט להיעתר לבקשה ולהאריך את ההחזקה, בהתקיים הנסיבות המתאימות [ווייסמן, שם, וראו גם: בש"פ 5564/14 **טננבאום נ' מדינת ישראל**, תק-על 2014(3), 12313; ולהמחשה ראו: ה"ת (ראשל"צ) 13925-11-16 **זאב כהן נ' יחידת יהלום**, תק-של 2016(4), 53392; ה"ת (ראשל"צ) 27465-09-16 **יפת נ' משטרת ישראל**, תק-של 2017(2), 27481].

בנסיבות שבפניי, חדלה המשיבה כאמור, בכך שנמנעה מלעתור להארכת תוקף החזקת התפוסים, אלא העלתה בקשה זו אך כתגובה לבקשה שבפניי, בחלוף מספר שבועות ממועד תום 60 הימים מושא החלטת ערכאת הערר. המשיבה הסבירה את מחדלה זה כשגגה שבתום לב. עוצמת מחדלה של המשיבה מוחלטת במידת זניחה, לנוכח העובדה כי

החלטת כב' בית המשפט המחוזי בערר לא נוסחה באופן הקובע מפורשות כי המועד להחזקה בתפוסים מוארך עד לתאריך נקוב. עם זאת, אין להקל ראש כלל ועיקר בדבר, שכן על המדינה לנהוג זהירות מופלגת והקפדה על כלל זכויותיו של המבקש ולרבות זכותו לקניין.

למבקש - בעל הזכות בכספים - עומדת חזקת החפות. בהינתן מחדלה של המשיבה, הנטל הרובץ עליה גדול מזה שהיה מוטל עליה לו הגישה במועד בקשה להארכת תוקף אשר הוגשה במועד. על כך הוסף את הנתון בדבר העת הארוכה יחסית בה מוחזקים הכספים.

העולה מן המקובץ הוא, כי אין בעצם מחדלה של היחידה החוקרת כדי להביא בהכרח להשבת הכספים לידי המבקש ועם זאת עליה לעמוד בנטל כבד באופן יחסי, כדי להצדיק מסקנה בדבר המשך החזקת הכספים בידיה. הכרעה בסוגיה זו תלויה נסיבות, בשים לב לכלל נתוני התיק.

מכאן לבחינת הנתונים הרלבנטיים.

עיינתי בראיות שהוצגו בפני כב' השופט מיכלס ובפני ערכאת הערר [- אלה סומנו כ- במ/1, במ/1א, במ/2-3 ו- במ/5 מיום 22.6.17 (ככל הנראה מחמת שגגה סומן המסמך האחרון כ- במ/5 תחת במ/4 - כך גם לנוכח הבהרת נציגת המשיבה בפניי כי לא סומן כל מסמך כ"במ/4"); וכן במסמכים במ/1, במ/2 ו- במ/3 בחתימת כב' השופט ד"ר קובו, מיום 9.7.17 (- זה האחרון הוא למעשה המסמך במ/2, בחתימת כב' השופט מיכלס)].

עוד עיינתי בנספח הסודי שהוגש לעיוני- במ/1 מיום 9.11.17 ובמסמך במ/1 מיום 13.11.17, כמו גם בחומר החקירה (תיק "פ"א" ושני קלסרי חקירה).

לאחר ששמעתי בקשב רב את טיעוני הצדדים ולאחר שעיינתי בכל המפורט, נחה דעתי כי המשיבה עמדה בנטל הכבד הרובץ לפתחה.

אין לי אלא להצטרף בענווה לקביעות המותבים הנכבדים, כמפורט מעלה, בדבר קיומו של חשד סביר. סבורני כי קיים חשד סביר בעל עצמה לא מבוטלת, לביצוע עבירה מכוח סע' 3(ב) לחוק. מן המסמך במ/1 (מיום 9.11.17) עולה באופן מפורט טיבו של החשד. באשר להתקדמות החקירה אפנה לאמור שם, החל מסע' 8 ובשים לב למצוין בסע' 8.ט'. עוד אפנה לנתון בעל משמעות רבה, המצוין באמצע עמ' 5 למסמך הנ"ל, כמו גם לשתי ההערות שבכתב יד, בתחתית המסמך במ/1 שבחתימת כב' השופט ד"ר קובו.

כל אלה מלמדים בעיניי כי קיימת הצדקה להמשך החזקת התפוסים ע"י המשיבה, גם בעת הזו. עם זאת ועל מנת לפקח על החקירה, ובשים לב למחדלה של המשיבה מוארך בזה תוקף החזקת הכספים למשך 60 ימים, החל מהיום.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

חומר חסוי הוחזר לידי המשיבה באמצעות צוות לשכתי.

המזכירות תיידע את הצדדים בדבר החלטתי זו.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ח, 16 נובמבר 2017, בהעדר
הצדדים.